

ΤΑ ΚΕΙΜΕΝΑ ΤΗΣ ΓΛΩΣΣΑΣ ΒΑΒΥΛΩΝΙΟΙ: ΕΝΟΨΜΑ ΕΛΙΣ Δ'

Υψωσαν γ αυτον πριγκηπικο θρονο.
Αντικρυ στους πατερες του καθησε, να συμβουλευσει.
«Εισαι ο πιο τιμημενος απ τους Θεους,
η αποφαση σου ειναι απαρομοιαστη, η προσταγη σου ειναι Ανου¹.
Εσυ, Μαρντουκ εισαι ο πιο τιμημενος απ τους μεγαλους θεους,
η αποφαση σου ειναι απαρομοιαστη, η προσταγη σου ειναι Ανου.
Απ αυτη τη μερα αμεταλλαχτη θα ειναι η εντολη σου.
Να υψωνεις η να χαμηλωνεις, αυτο θα ειναι στο χερι σου.
Η φωνη σου θα ειναι αληθινη, η προσταγη σου θα ειναι σιγουρη.
Κανεις απο τους θεους δε θα ξεπερασει τα ορια σου!
Και να λειπει ο στολισμος απο τις εδρες των Θεων,
ας ειναι η θεση των βωμων τους στη δικη σου θεση.
Ω Μαρντουκ, εσυ στ αληθεια εισαι ο εκδικητης μας.
Σου χορηγησαμε βασιλεια σ ολο το συμπαν.
Οταν στη Συνελευση καθεσαι, ο λογος σου θα ειναι υπερτατος.
Τα οπλα σου δε θ αποτυχουν. θα συντριψουν τους εχθρους σου!
Ω κυριε, λυπησου τη ζωη αυτουνου που σ εμπιστευεται,
αλλα ξεχυσε τη ζωη του θεου που επιασε το κακο!»
Βαλανε αναμεσα τους ενα κομματι υφασμα
και απευθυνθηκαν στο Μαρντουκ, τον πρωτοτοχο τους:
«Κυριε, αληθινα η αποφαση σου ειναι πρωτη αναμεσα στους Θεους.
Μιλα μονο για να καταστρεφεις η να δημιουργησεις: θα γινει.
Ανοιξε το στομα σου: Το υφασμα θα χαθει!
Μιλα παλι, και το υφασμα θα ειναι ολοκληρο!».
Στο λογο του στοματος του το υφασμα χαθηκε.
Ξαναμιλησε, και το υφασμα ξαναβρεθηκε.
Οταν οι θεοι, οι πατερες του, ειδαν τον καρπο του λογου του,
χαρουμενα τον τιμησανε: «Ο Μαρντουκ ειναι βασιλιας!».
Του φερανε σκηπτρο, θρονο κι ενδυμα.
Του δωσανε ανικητα οπλα που αποκρουνε τους εχθρους:
«Πηγαινε και κοψε το κεφαλι της Τιαματ.
Μαχαρι οι ανεμοι να πανε το αιμα της σε τοπους κλειστους».
Οταν το πεπρωμενο του Μπελ οριστηκε ετσι, οι θεοι, οι
πατερες του,

τον κανανε να παει το δρομο της επιτυχιας και του κατορθωματος.
Εφτιαξε ενα τοξο, το σημαδεψε για οπλο του,
στερεωσε πανω το βελος, εδесе τη χορδη.

Υψωσε το ροπαλο, εκανε το δεξι του χερι να το αρπαξει.

Τοξο και φαρετρα τα κρεμασε στο πλευρο του.

Μπροστα του εβαλε την αστραπη,

με λαμπερη φλογα γεμισε το σωμα του.

Μετα εφτιασε ενα διχτυ να τυλιξει μεσα την Τιαματ.

Τους τεσσερους ανεμους τοποθετησε, για να μη μπορεί να
ξεφυγει απο πουθενα.

Το Νοτιο Ανεμο, το Βορειο Ανεμο, τον Ανατολικο Ανεμο, το
το Δυτικο Ανεμο.

Κολλητα στο πλευρο του κραταγε το διχτυ του πατερα του,
του Ανου.

Γεννησε τον Ιμχουλλου, «τον κακο Ανεμο», τον Ανεμοστροβιλο,
την Καταιγιδα,

τον τετραπλο Ανεμο, τον Εφταπλο Ανεμο, τον Κυκλωνα, τον
Ανικητο Ανεμο·

μετα εστειλε μπροστα τους ανεμους που γεννησε, και τους εφτα.

Για να ταραξουν τα μεσα της Τιαματ σηκωθηκαν πισω του.

Τοτε ο κυριος υψωσε τη θυελλα-της-παλιρροιας, το δυνατο
του οπλο.

Ανεβηκε στο αρμα της θυελλας το ακαταμαχητο (και) τρομαχτικο.

Εξεψε και ζευγλωσε σ αυτο τεσσερα αλογα,

το Φονια, τον Αλυπητο, το Συντριφτη, το Γρηγορο.

Κοφτερα ηταν τα δοντια τους, ειχαν φαρμακι.

Ηταν μαθημενα στον ολεθρο, στην καταστροφη ικανα.

Δεξια του εβαλε το Χτυπητη, φοβερο στη μαχη,

αριστερα τη Συγκρουση, που αποκρουει ολους τους ενθουσιαστικους,
για μανδουα ειχε τυλιχτει μια πανοπλια τρομου·

με το φοβερο του φωτοστεφανο ειχε ντυμενο το κεφαλι του.

Ο κυριος προχωρησε κι ακολουθησε την πορεια του,
προς την λυσσασμενη Τιαματ εστρεψε το προσωπο του.

Στα χειλη του κρατουσε μια γητεια·

ενα φυτο για να βγαλει φαρμακι ηταν αδραγμενο στο χερι του.

Τοτε γυριζαν γυρο του, οι θεοι γυριζαν γυρο του,

οι θεοι, οι πατερες του, γυριζαν γυρο του, οι θεοι γυριζαν
γυρο του.

Ο κυριος ζυγωσε να δει το μεσα της Τιαματ

(και του Κινγκου) του συζυγου της, να διακρινει το σχεδιο.

Καθως κοιταζει, η πορεια του ταραζεται,

η θεληση του παιρνεται και τα εργα του μπερδευονται.

Κι όταν οι θεοί, οι βοηθοί του, που περπατούσαν στο πλευρό του, είδαν τη γενναία ηρωίδα, θόλωσε τ' όραμα τους.

Η Τιαματ εβγάλε [μια κραυγή] χωρίς να γυρίσει το κεφάλι της, σχηματίζεται αγρία περιφρονηση στα χείλη της:

«Πολύ σπουδαία είσαι αφού ο κύριος των Θεών σηκώνεται εναντία σου!

Στον τοπο τους μαγευτήκαν [η] στον τοπο σου;»

Στη στιγμή ο κύριος, [υψωνοντας] τη θυελλα-της-παλιρροιας, το δυνατό του όπλο,

[προς τη] λυσσασμενη [Τιαματ] εστειλε αυτα τα λογια:

«Γιατι σηκωθήκες, είσαι μεγαλοπρεπα σπουδαία,

μονη σου γεμισες την καρδια σου να ξεσηκωσεις για συγκρουση

[...] οι γιοι παρατανε τους ιδιους τους πατερες τους,

ενω εσυ που τους γεννησες μ' ορκο απαρνηθήκες την αγαπη!

Ορισες τον Κινγκου συζυγο σου,

φερνοντας σ' αυτον τη σειρα του Ανου, όχι δικια δικη του.

Εναντια στον Ανσαρ, το βασιλια των Θεων, γυρεψες κακο.

Εναντια στους θεους, τους πατερες μου, βεβαιωσες την αδιαντροπια σου.

[Κι ας είναι] μαγεμενες οι δυναμεις σου, δεμενες στα οπλα σου, σηκώ, εσυ κι εγω να μονομαχησουμε!».

Όταν η Τιαματ τ' ακουσε αυτο,

εγινε σα δαιμονισμενη· εχασε τα λογικα της.

Με μανια φωναξε δυνατα.

Ως τη ρίζα τους τα ποδια της τρανταχτηκαν μαζί.

Απαγγελλει ενα ξορκι, ριχνει τη γητεια της,

ενω οι θεοι της μαχης τροχανε τα οπλα τους.

Τοτε πιαστηκαν η Τιαματ κι ο Μαρντουκ, οι πιο σοφοι απ' τους Θεους,

μοχθησαν σε μονομαχια, αρπαχτηκαν σε μαχη.

Ο κύριος απλωσε το δίχτυ του να την τυλιξει,

τον κακο Ανεμο που τον ακολουθουσε αφησε στο προσωπο της.

Όταν η Τιαματ ανοιξε το στομα της να τον καταβροχθισει,

της εχωσε τον Κακο Ανεμο για να μην κλεισει τα χείλη της.

Καθως οι αγριοι ανεμοι ορμησαν στην κοιλια της,

το σωμα της φουσκωσε και το στομα της ανοιξε πλατια.

Αφησε το βελος, εσκισε την κοιλια της,

χωθηκε αυτο μεσα της, χωρισε την καρδια της.

Κι αφού ετσι τη νικησε, εσβησε τη ζωη της.

Εριξε χαμω το πτωμα της για να σταθει απανω του.

Αφου εσφαξε την Τιαματ, τον αρχηγο,

η ομάδα της συντριφτηκε, ο θιασος της διαλυθηκε
 κι οι θεοι, οι βοηθοι της, που περπατουσαν στο πλευρο της,
 τρεμοντας απο το φαβο, εστρεψαν τις πλατες γυρο,
 για να σωσουν, να γλυτωσουν τη ζωη τους.
 Στενα κυκλωμενοι, δε μπορουσαν να ξεφυγουν.
 Τους εκανε αιχμαλωτους κι εσπασε τα οπλα τους.

Πιασμενοι στο διχτυ, βρεθηκαν παγιδευμενοι
 κλεισμενοι σε κελλια, γεμισαν θρηνους:
 υπομενοντας την οργη του, κρατιονταν φυλακισμενοι.

Και τα εντεκα πλασματα που αυτη ειχε οπλισει με τρομο,
 την ομάδα των δαιμονιων που περπατουσε [...] μπροστα της
 εριξε σε πεδουκλες, με τα χερια τους [...],
 μ ολη τους την αντισταση, [τους] ποδοπατησε.

Και τον Κινγκου, που ηταν γινωμενος αρχηγος τους
 τον εδесе και τον παραδωσε στον Ουγκρχε³.

Πηρε απ αυτον τις Πινακιδες του Πεπρωμενου, οχι δικια
 δικες του,

[τις] σφραγισε με σφραγιδα και [τις] εδесе στο στηθος του.

Οταν εξολοθρεψε και νικησε τους αντιπαλους του,
 [...] τον αλαζονικο εχθρο,
 ολοκληρωτικα στερεωσε το θριαμβο του Ανσαρ πανω στον εχθρο,
 του Νουντιμμουντ τον ποθο ειχε πραγματωσει ο γενναιος
 Μαρντουκ,

δυναμωσε πιο πολυ το σφιξιμο του στους υποταγμενους θεους
 και γυρισε παλι στην Τιαματ που την ειχε δεμενη.

Ο κυριος ποδοπατησε τις κνημες της Τιαματ,
 με το ασυγκρατητο ροπαλο του συντριψε το κρανιο της.

Τις αρτηριες του αιματος της εσκισε

κι ο Βορειος Ανεμος [το] πηγε σε τοπους κλειστους.

Οταν το ειδαν αυτο, οι πατερες του χαρηκαν, πανηγυριζαν,
 εφεραν δωρα τιμης, αυτοι σ αυτον.

Τοτε ο κυριος σταθηκε να κοιταζει το σωμα της,

για να μπορεσει να μοιρασει το νερο και να κανει τεχνης εργα.

Τη χωρισε σαν οστρακοδερμο σε δυο μερη:

το μισο της το ταβανωσε ουρανο,

τραβηξε κατω το φραξιμο κι εβαλε φυλακες.

Τους προσταξε να μην αφησουν τα νερα να ξεφυγουν.

Περασε τα ουρανια κι εξετασε τις περιοχες.

Σημαδεψε τετραγωνα το τεταρτο του Απσου, την κατοικια
 του Νουντιμμουντ,

καθως ο κυριος μετρουσε τις διαστασεις του Απσου.

Τη Μεγαλη Κατοικια, τ ομοιο της, ορισε σαν Εσαρρα,
τη Μεγαλη Κατοικια, το Εσαρρα, που εφτιαξε σαν στερεωμα.
Τον Ανου, του Ενλιλ και του Εα εκανε να παρουν τις θεσεις τους.

Σημειωσεις

1. Εχει την αυθεντικοτητα της προσταγης του Ανου.
2. «Το προιον του στοματος του».
3. Το θεο του θανατου.

Μεταφραση απ τ αγγλικά: Σωκρ. Α. Σκαρτσης

συνεχιζεται

